

Szerzőinkről

Bence Lajos (1956; Lendva) Költő, pulicista, szerkesztő, legutóbbi kötete: Írott szóval a megmaradásért (A szlovéniai magyarság 70 éve), 2. bővített kiadás, Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet, Lendva, 1996.

Cebula Anna (1968) (Szombathely) művészettörténész

Cukor György (1951; Törökbálint) Költő, kritikus, legutóbbi kötete: Para, Orpheusz Kiadó, Bp., 2000.

Czigány Zoltán (1965; Zebegény) Író, legutóbbi kötete: Posta Dukába, C.E. T. Belvárosi, Bp., 2001.

Csernák Árpád (1943; Kaposvár) Író, legutóbbi kötete: Fagyosszentek (Prózák, versek, prózaversek), Berzsényi Irodalmi és Művészeti Társaság, 1998.

Dányi József (1964; Lenti) Rádiós és televíziós szerkesztő.

Dr. Kostyál László (1962; Zalaegerszeg) művészettörténész

G. Komoróczy Emőke (1939; Budapest) Irodalomtörténész, kritikus. Legutóbbi kötete: Határ Győző életműve, Stádium Kiadó, 2003.

Gömöri György (1934; Cambrigde) Költő, műfordító, esszéista, irodalomtörténész. Legutóbbi kötete: Váltott hangokon, Kortárs Kiadó, Bp., 2000.

Horváth Attila (1977; Nagykanizsa) Újságíró, fotóriporter.

Kalmár Zoltán (Mór) filozófus.

Kerék Imre (1942; Sopron) Költő, műfordító. Legutóbbi kötete: Virágvölgy (Összegyűjtött versek), Hazánk Kiadó, Győr, 2002.

Kántor János Kurszán (1941; Keszthely) Költő, legutóbbi kötete: Haikuk, magánkiadás, Keszthely, 2002.

Király László (1954; Budapest) Zeneszerző, zenei szakíró.

László József (1932; Keszthely) Irodalomtörténész, kritikus.

Márkus Ferenc (1931; Nagykanizsa) Irodalomtörténész, kritikus.

Nagy Beáta (1972; Zalaegerszeg) Kritikus, Keresztury Dezső lírájával foglalkozik.

Nagy Imre (1940; Pécs) Irodalomtörténész, kritikus, a PTE- BTK Klasszikus Irodalomtörténeti és Összehasonlító Irodalomtudományi Tanszék tanszékvezető egyetemi tanára.

Novotny Tihamér (1952) (Budaórs) művészettörténész,

Pápes Éva (1954; Szatta) Költő, filmes szakíró, kritikus.

Pardi Anna (1945; Budapest) Költő, legutóbbi kötete: Anonymus hölgye, Felsőmagyarország Kiadó, 2000.

Péntek Imre (1942; Zalaegerszeg) Költő, kritikus, művészeti író.

Pinczehelyi Sándor (1946; Pécs) Festőművész, grafikus, a PTE Művészeti Kar Festészeti Intézetének igazgatója.

Saáry Éva (1929; Lugano) Költő, író, képzőművész. Legutóbbi kötete: Átható csend, Százszorszép Kiadó, Budapest, 1994.

Szigethy István (1943, Zalaegerszeg) jogász, publicista

Szoliva János (1936; Nagykanizsa) Költő, legújabb kötete: Idő-repezsek, Lipódi László murai fotóival (Canissa Kiadó, 2004).

Tunyogi Csapó Gábor (1932; Zalasabar) Költő, író, kritikus, esszéista.

Zagorec-Csuka Judit (1967; Kapca) Költő, műfordító, művészeti író. Legutóbbi kötete: Kiúzve az Édenből, versek, Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet, Lendva, 2003.

Invokáció a józanság lángelméihez

Keresztury Dezső példája, hatása – mindaz, amit írásaiból, viselkedéséből, nyitottságából, különösen személyes tanácsaiból tanultam – biztosan belém ivódott, már benne rejlik gondolkodásomban, így írásaimban is. Gyakran kimondva, még többször kimondatlanul. Akár közvetlenül róla beszélek, akár a látásmódja segítségével is megértett Deákról, Aranyról, Madáchról. Etikája pedig – melyet a gyakorlati közéletben, miniszterként is betartott – Deákéhoz hasonlóan mérce bárki számára, de különösen annak, aki ösztönzést érez, hogy képességeit kisebb vagy nagyobb közössége javára is kamatoztassa. Szintén rácsófol azokra, akik szerint olyan természetes, hogy valaki megszedüljön, beleszedüljön kivételes lehetőségeibe a közéletben, különösen annak magasabb régióiban, a hatalom „ormain” – hogy legalább ennyiben felidézsem szavait, amint Deák és Arany kapcsán foglalta össze saját elveit is a magyar közéleti líra szerintem legmélyebb, legigazabb gyöngyszemében, *A józanság lángelméiben*. Igen. Példájuk igazolja: lehet a közéletben is tisztességesen, az egyéni és csoportos önzés kísértésein átlépve, mégis hasznosan, eredményesen tevékenykedni: hatni, alkotni, gyarapítani. Pontosabban – valójában csak így lehet.

Tiszteletére, századik születésnapjára két részletet szeretnék felidézni *A négy színű ember* című könyvem öt érintő részéből: a hozzá szóló invokációm egy részét, majd ehhez a visszatérést, lezárást az utolsó fejezetből.

*Stephanus Szigethy,
adjon a Jóisten neki
jó egészséget,
s szép, békés véget!
egész életében
szolgáljon híven!*
Keresztury Dezső

Drága Dezső bácsi!

Most, hogy túl „az emberélet útjának felén” valami arra ösztönöz, közzé kellene tennem néhány gondolatomat, megérzéseimet, jó lenne meghallgatnom ismét csendes, bölcs tanácsaidat. Már nem lehet. De – valóban nem lehet?

Ezt a kis verses üdvözlőt, legféltebb kincseim egyikét, persze nem ehhez a könyvhöz írtad. Mégis engedd meg onnan fentről, hogy itt idézzem, további biztatásodként. Nem hinném, hogy kifogásolnád, hiszen tulajdonképpen kapcsolódik ahhoz, amiről most próbálok írni: 1993-ban, hosszabb beszélgetésünk végén kérdezgetted a jelenlévőket, hogyan végzem munkámat közös szülővárosunk országgyűlési képviselőjeként. Írni kezdted egy könyvecskébe, aztán átadtad. Kis ajándékom nem saját köteted volt, „csak” szerkesztetted Arany János „szösszeneteiből”, de így, hogy a reformkori Zala köztünk élő követőtől, egyben Arany e századi minden bizonnyal leghitelesebb értőjétől, követőjétől kaptam, még szimbolikusabbnak éreztem.